

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17628/2023
13.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., чији је пуномоћник Миодраг Буцкић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., чији је пуномоћник Јово Кртинић, адвокат из ..., ради раскида уговора и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 267/23 од 14.03.2023. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 267/23 од 14.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 267/23 од 14.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави, Судске јединице у Жагубици П 436/20 од 17.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се раскине уговор о уступању каптаже за воду, закључен између парничних странака 18.08.2009. године, тако да исти убудуће више не производи правно дејство, те да се обавезе тужени да јој по основу накнаде штете услед раскида предметног уговора исплати укупан износ од 233.318,80 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, као и да јој накнади трошкове поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 146.650,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Гж 267/23 од 14.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. овог закона према коме је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност наведених услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је имао у виду да из навода ревизије тужиле не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, да не постоји потреба новог тумачења права, нити неуједначена судска пракса.

У конкретном случају нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву за раскид уговора који су закључиле парничне странке и последично за накнаду штете због некоришћења воде донели уз правилну примену материјалног права у ситуацији када су утврдили да је тужени извршио своје уговорне обавезе везано за омогућавање тужилци да користи његову каптажу за воду, те да се не може раскинути уговор који је у целости извршен. Из наведених разлога, нижестепени судови су правноснажно одбили тужбени захтев, а тужилац уз ревизију није доставила нити се позвала на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или сличној чињенично-правној ствари. Имајући у виду да одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права у конкретном случају зависе од утврђеног чињеничног стања, које се оспорава изјављеном ревизијом, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу са тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2). Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради раскида уговора и накнаде штете у овој правној ствари поднета је 19.05.2020. године. Вредност предмета спора је 233.318,80 динара и поступак је вођен по правилима у споровима мале вредности, јер се у конкретном случају с обзиром на садржину тражене правна заштите, не ради о спору о непокретности будући да предмет уговора чији се раскид тражи није утврђење стварних права на непокретност (члан 31. став 1 ЗПП).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, што

значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена према члану 479. став 6. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиле недозвољена.

На основу изнетог, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**